

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 98/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 lutego 2021 r. o sygn. akt III K 248/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>na podstawie art. 438 pkt 1a k.p.k. zarzut obrazy przepisu prawa karnego materialnego tj. art. 85 § 2 k.k., polegającej na połączeniu wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie z dnia 24 lipca 2017 r. o sygn. akt II K 1331/11 i wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 września 2017 r. o sygn. akt III K 150/17 oraz wymierzeniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>skazanemu z obrazą wymienionego przepisu kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, mimo że w tym wypadku wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 września 2017 r. o sygn. akt III K 150/17 nie podlegał połączeniu, gdyż doszło do zakończenia wykonywania kary pozbawienia wolności w związku z zastosowaniem instytucji warunkowego przedterminowego zwolnienia.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności należy podkreślić nietrafność doboru zarzutu do okoliczności, jakie zdaniem prokuratora, winny być podstawą uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Od czasu wprowadzenia do art. 438 k.p.k. punktu 1a (który apelujący powołuje jako podstawę zarzutu), zarzucając obrazę prawa materialnego należy</p>				

szczególną wagę przywiązywać nie tylko do tego, czy doszło do obrazy przepisu Kodeksu karnego, który nie odnosi się do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (zasadnie apelujący uznał, że w niniejszej sprawie do tak określonej obrazy dojść nie mogło, bowiem kwalifikacja prawna skazań pozostaje poza zakresem rozważań w postępowaniu w przedmiocie wyroku łącznego). Równie istotne jest, by ustalić - jak stanowi dalsza część art. 438 pkt 1a k.p.k. - czy jednak, pomimo błędnej podstawy prawnej, orzeczenie nie odpowiada prawu. Innymi słowy - gdy podstawą zarzutu odwoławczego jest art. 438 pkt 1a k.p.k., to należy w zarzucie wykazać, że obraza przepisu prawa materialnego w innym wypadku niż dotyczący kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu powoduje, że to rozstrzygnięcie nie odpowiada prawu. Dopiero spełnienie tego warunku

prowadzi do
skuteczności
zarzutu. W art.
438 pkt 1a
k.p.k. zakłada się
bowiem, że pomimo
stwierzonego
uchybieńia,
dotknięte nim
rozstrzygnięcie
może odpowiadać
prawu, co w
konsekwencji
wyklucza możliwość
zmiany tego
orzeczenia. Dlatego
też skarżący już
w zarzucie powinien
wykazać, że z
powodu tego
uchybieńia
orzeczenie jednak
prawu nie
odpowiada. Chodzi
tu o wpływ
stwierzonego
uchybieńia na
sytuację prawną
oskarżonego lub
innej strony
prywatnej. Dlatego
też zarzut
odwoławczy oparty
na art. 438 pkt
1a k.p.k. powinien
składać się z
dwóch elementów.
Pierwszy to
wskazanie przepisu
prawa materialnego
innego niż
kwalifikacja prawna
czynu, który został
błędnie powołany
jako podstawa
rozstrzygnięcia.
Drugi element to
wskazanie, że z tego
powodu sytuacja
prawna np.

oskarżonego
mogłaby być inna,
gdyby został
prawidłowo
zastosowany przepis
prawa (D. Świecki
[w:] B. Augustyniak,
K. Eichstaedt, M.
Kurowski, D.
Świecki, Kodeks
postępowania
karnego. Tom II.
Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2021, art.
438).

Tymczasem
prokurator
zarzucając
wymierzenie
skazanemu z obrazą
art. 85 § 2 k.k. kary
łącznej, mimo, że w
tym wypadku wyrok
Sądu Okręgowego
nie podlegał
połączeniu, w
rzeczywistości nie
zmierza do
wykazania, że nie
należało stosować tej
regulacji, ani że
zastosowanie winien
mieć inny przepis,
a już zupełnie nie
wywiązuje się z
obowiązku
wskazania (i
wykazania), że
orzeczenie właśnie
na podstawie tego
przepisu, powoduje,
że wyrok łączny nie
odpowiada prawu.
W uzasadnieniu
apelacji przywołuje
raczej argumenty
wskazujące na
zasadność

sformułowania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poprzez ustalenie, że kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26 września 2017 r. o sygn. akt III K 150/17 (kara, a nie sam wyrok jak błędnie wskazano w zarzucie), z której odbycia M. G. (1) warunkowo przedterminowo zwolniono, jest ciągle karą podlegającą wykonaniu, a więc możliwą do połączenia węzłem kary łącznej.

Kierując się więc całościową wymową apelacji, a nie tylko nieprawidłowo sformułowanym jej zarzutem, Sąd Apelacyjny podjął analizę problemu podlegania wykonaniu przez karę, z której odbycia skazanego warunkowo przedterminowo zwolniono.

Podleganie wykonaniu przez karę jednostkową jest bowiem podstawowym warunkiem jej połączenia w ramach wyroku łącznego, zgodnie z przepisami obowiązującymi od

1 lipca 2015 r. do 23 czerwca 2020 r., które w niniejszej sprawie zasadnie Sąd Okręgowy zastosował. Przywołane przez apelującego prokuratora orzecznictwo bynajmniej nie wskazuje jednoznacznie na zasadność założenia, że w okresie próby związanym z warunkowym przedterminowym zwolnieniem, kara nie może być uznana za podlegającą wykonaniu. W przytoczonym w apelacji postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 września 2018 r., o sygn. akt IV KK 380/18, (LEX nr 2575504) wyraźnie zaznaczono, że obecnie w piśmiennictwie wskazuje się, iż w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. kara nie podlega wykonaniu m.in., gdy skazany został warunkowo zwolniony z odbycia reszty kary pozbawienia wolności (art. 77 § 1 k.k., art. 155 § 1 k.k.w., art. 202a § 2 k.k.w.), **chyba, że to warunkowe zwolnienie następnie odwołano** (por. J.

Majewski, Kodeks karny. Komentarz zmian 2015, LEX 2015; P. Kardas, Komentarz do art. 85 k.k., System Informacji Prawnej Lex 44/2018). Z kolei zacytowanego w apelacji fragmentu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. o sygn. akt I KZP 12/16 (OSNKW 2017, nr 2, poz. 8) wprost wynika, że wykonanie kary jest zakończone m.in. w sytuacji, gdy **doszło do uznania, iż kara została wykonana w całości**, mimo iż w rzeczywistości skazany został poddany konsekwencjom wynikającym z wykonywania kary jedynie w części, w pozostałym zaś zakresie korzystał np. z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia. Każde więc z orzeczeń mających potwierdzać tezę przewodnią apelacji zastrzega (powołując się na doktrynę), że kara musi zostać uznana za wykonaną wskutek warunkowego przedterminowego zwolnienia, a (w

przeciwieństwie np. do aktu łaski) takiej oceny można dokonać dopiero po upływie 6 miesięcy od zakończeniu okresu próby. Dopiero wtedy bowiem - zgodnie z art. 82 § 1 k.k. można stwierdzić bez wątpliwości, że nie doszło do odwołania warunkowego zwolnienia i dopiero wtedy można karę uznać za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia.

Należy podzielić (ale też rozwinąć) dość skrótowo wyrażone stanowisko Sądu Okręgowego, który podkreślił, że „nie ma racji prokurator wskazując, że warunkowe przedterminowe zwolnienie powoduje uznanie, że kara nie jest już wykonywana. Zgodnie z art. 82 § 1 k.k. karę uważa się za odbyłą z chwilą warunkowego zwolnienia - jeżeli w okresie próby i w ciągu dalszych 6 miesięcy nie odwołano warunkowego przedterminowego zwolnienia. A zatem w czasie okresu próby, jak w

przypadku skazanego M. G., kara pozbawienia wolności nie jest jeszcze wykonana”.

Problematyka jaką karę uznawać należy za „podlegającą w całości lub w części wykonaniu”, a więc za możliwą do połączenia w ramach wyroku łącznego zgodnie z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. sprzed 24 czerwca 2020 r. była szeroko analizowana. W odniesieniu do kar, z których odbycia skazanych warunkowo przedterminowo zwolniono, można spotkać stanowisko prezentowane przez prokuratora i uznające, że taka kara wykonaniu już nie podlega bez względu na to kiedy upłynie okres próby oraz kolejnych 6 miesięcy. Jednakże za bardziej przekonujące – w świetle pełnej wykładni przepisów art. 85 § 2 k.k. i art. 82 § 1 k.k. – należy uznać stanowisko prezentowane przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Uznaje ono za kryterium "podlegania wykonaniu"

nieuchronność wykonania kary. I tak jej istnienie stwierdzono w przypadku zawieszenia postępowania wykonawczego. W wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 24 marca 2016 r., II AKa 27/16, wskazano wprost, że sformułowanie "podlegające wykonaniu (...) kary (...)", użyte w treści art. 85 § 2 k.k., "należy interpretować jako odnoszące się do tych dolegliwości, które mają zostać, a nie zostały jeszcze wykonane, a zatem są to in concreto te kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania.

Nie ma więc wątpliwości, że w wypadku warunkowego przedterminowego zwolnienia o zaliczeniu kary do kategorii "niepodlegającej wykonaniu" będzie przesądzać upływ okresu próby oraz 6 miesięcy od jego zakończenia. Do tego momentu kara, do której zastosowano

dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia, pozostaje na gruncie art. 85 § 2 k.k. karą "podlegającą w części wykonaniu", co przesądza, że nie jest wykluczone objęcie także tej kary wyrokiem łącznym. Po spełnieniu wskazanych warunków kara, do której zastosowano dobrodziejstwo warunkowego przedterminowego zwolnienia, staje się karą "niepodlegającą wykonaniu", bo już w całości wykonaną, i nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej [zob. P. Kardas (w:) W. Wróbel, A. Zoll (red.): Komentarz, Kodeks karny, s. 473]. Podobnie w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 października 2016 r., sygn. akt II AKA 388/16 (Legalis nr 1546730), przenosząc rozważania dotyczące art. 85 § 2 k.k. na grunt art. 85 § 3 k.k., przyjęto, że do momentu upływu okresu próby powiększonego o 6 miesięcy, mimo zastosowania wobec skazanego

dobrodziejstwa
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia, karę
uważa się za
nieodbyłą, a więc
niewykonaną.

Wszelkie
konsekwencje
związane z
wykonaniem kary
przesądza dopiero
taka sytuacja, w
której wobec
skazanego
korzystającego z
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia nie
istnieje już
możliwość
odwołania
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia i - co
za tym idzie -
ponownego
rzeczywistego
wykonania
wymierzonej kary.
W odniesieniu do
sytuacji
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia z odbycia
reszty kary
pozbawienia
wolności kwestię
zakończenia
momentu
wykonywania tej
kary rozstrzyga treść
art. 82 § 1 k.k.,
stanowiąc, że "jeżeli
w okresie próby i w
ciągu 6 miesięcy od
jej zakończenia nie
odwołano
warunkowego

zwolnienia, karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia". Natomiast odwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia eliminuje z obrotu prawnego postanowienie o warunkowym przedterminowym zwolnieniu, niwecząc jego skutki. Tak więc do momentu upływu okresu próby powiększonego o 6 miesięcy, mimo zastosowania wobec skazanego dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia, karę uważa się za nieodbytą, a więc niewykonaną. O ustaniu wszelkich konsekwencji związanych z wykonywaniem kary przesądza dopiero taka sytuacja, w której wobec skazanego korzystającego z warunkowego przedterminowego zwolnienia nie istnieje już możliwość jego odwołania, a tym samym ponownego rzeczywistego wykonywania wymierzonej kary.

Zakończenie

wykonania kary następuje wówczas, gdy wszelkie konsekwencje związane z jej wykonaniem już nastąpiły [zob. P. Kardas: Kodeks karny, Komentarz, s. 472; zob. też P. Hofmański, L. K. Paprzycki, A. Sakowicz (w:) M. Filar (red.): Kodeks karny, Komentarz, s. 643; szerzej: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r. o sygn. akt I KZP 6/17, OSNKW 11/2017 s. 21-26].

Treść apelacji zdaje się sugerować, że prokurator w niniejszej sprawie kierował się dosłownym brzmieniem końcowego fragmentu art. 82 § 1 k.k. i uznał, iż skoro wskazano tam, że karę uważa się za odbytą z chwilą warunkowego zwolnienia, to już w okresie próby należy do skazanego stosować domniemanie, które powstaje dopiero po upływie pół roku od zakończenia tego okresu (i to warunkowo).

Takie dosłowne (i wybiórcze)

traktowanie tekstu prawnego musi być poddane krytyce. Prawdą jest, że z założenia językowej racjonalności prawodawcy wyprowadza się regułę, iż jeśli przepis jednoznacznie w danym języku formułuje normę postępowania, to tak właśnie należy dany przepis rozumieć. Paremia clara non sunt interpretanda ma w gruncie rzeczy taki sens, że przy językowej jednoznaczności przepisu nie ma podstaw, by odwoływać się do innych reguł, niż reguły językowe. Jednakże gdyby tak wyinterpretowana norma była w sposób jaskrawy społecznie niedorzeczna (argumentum ab absurdo) czy też niewątpliwie wskazywała zbyt wąski lub zbyt szeroki zakres zastosowania lub normowania, to taką wykładnię należy mimo wszystko odrzucić (S. Wronkowska, Z. Ziemiński, Zarys teorii prawa, Poznań 2001, s. 165). Ograniczanie się do wykładni językowej norm prawnych

jest poddawane
gruntownej krytyce
w doktrynie.
Podkreśla się, że
kolejność
stosowania
dyrektyw, która
utarła się w naszej
kulturze prawnej
(najpierw
językowych, później
systemowych, a na
końcu
funkcjonalnych) nie
może być
traktowane jako
równoznaczne z
tym, że dyrektywy
językowe są
najsilniejsze, a inne
odpowiednio
słabsze. Nawet jeśli
uznać tekst prawny
za jednoznaczny,
to jednoznaczność
językowa nie
przesądza o
konieczności
zakończenia całego
procesu wykładni.
Już w okresie
międzywojennym
podkreślano, iż
należy zawsze
stosować wszystkie
trzy typy dyrektyw.
Współcześnie
zarówno w nauce
(por. np. S.
Wronkowska,
Podstawowe pojęcia
prawa i
prawoznawstwa,
Część I, Poznań
2002, s. 108 i n.),
jak i coraz częściej w
orzecznictwie (por.
stan przedstawiony
w: A. Munczewski,
Reguły

interpretacyjne w działalności orzeczniczej Sądu Najwyższego, Szczecin 2004, zwłaszcza s. 144 i n., ze stanem przedstawionym w: O. Bogucki, M. Zieliński, Wykładnia we współczesnym orzecznictwie najwyższych organów sądowniczych (w:) Standardy konstytucyjne a problemy władzy sądowniczej i samorządu terytorialnego, red. O. Bogucki, J. Ciapała, P. Mijał, Szczecin 2008, zwłaszcza s. 41 i n.), nawet wręcz wskazuje się na konieczność przełamania jednoznacznego rezultatu językowego, w sytuacji gdy wykładnia językowa burzy podstawowe założenia o prawodawcy. Zastrzega się wyjątki nakazujące ograniczenie się do wykładni językowej, ale tylko gdy zajdzie któryś z następujących przypadków: (1) obowiązuje jednoznaczna definicja legalna, (2) jednoznacznie wyznaczono zakres

podmiotów kompetentnych, (3) jednoznacznie przyznano uprawnienia (prawa nabyte), (4) jednoznacznie wskazano przepisy utrzymane w mocy, (5) jednoznacznie określono wyjątki (szerzej na ten temat: M. Zieliński, Osiemnaście mitów w myśleniu o wykładni prawa, Palestra nr 3-4/2011, s. 27-28).

Co oczywiste, w niniejszej sprawie żaden z ww. wyjątków nie zachodzi, wobec czego wskazane jest istotne poszerzenie wykładni art. 85 § 2 k.k. poprzez przejście do wykładni systemowej i funkcjonalnej.

Systemowa wykładnia ww. przepisu wymaga, by pojęcie „kary podlegającej wykonaniu” z art. 85 § 2 k.k. interpretować także w świetle art. 82 § 1 k.k. i wskazanej w nim granicy czasowej (upływ 6 miesięcy po zakończeniu okresu próby), do której nie można kary uznać za wykonaną z chwilą warunkowego

przedterminowego
zwolnienia.

Wynik takiej
wykładni wspiera
też wykładnia
funkcjonalna, która
– jak się wydaje
- zupełnie została
pominięta w
rozważaniach
apelującego.

Tymczasem, cel
przepisu nie
powinien zniknąć
z pola widzenia
interpretatora, a
w szczególności
organów stosujących
prawo, jako istotne
wskazanie co do
założeń

prawodawcy, które
nie mogą być
w pełni przekazane
za pomocą języka
i językowo-logicznej
metody wykładni,
wskutek inklinacji
wynikających z
naturalnej jego
właściwości, jaką
jest wieloznaczność.

W tym aspekcie,
funkcjonalna
metoda wykładni
stanowi dyrektywę
dla interpretatora,
jak prawidłowo
odczytywać
znaczenia

zakodowane w
tekście aktu
normatywnego (A.
Kotowski, Ujęcia
interpretacji
celowościowej w
teorii prawa,
Prokuratura i Prawo
nr 11/2017, s.

137). Niewątpliwie zaś każda instytucja probacyjna, a więc i warunkowe przedterminowe zwolnienie, ale też konstrukcja wyroku łącznego funkcjonują w polskim systemie prawa przede wszystkim po to, by wywołać konkretne skutki – zarówno w stosunku do skazanego, jak i wobec społeczeństwa (sprowadzane głównie do prewencji indywidualnej i generalnej). Oderwanie więc wykładni regulacji związanych z warunkowym przedterminowym zwolnieniem i wyrokiem łącznym od ich celów czyni proces interpretacji niespójnym, a jej wynik – błędnym. Co do zasady, instytucja wyroku łącznego zmierza do złagodzenia skutków skazania, umożliwiając wcześniejsze zakończenie wykonania kary. Niewątpliwie zaś nagrodą za wzorowe odbywanie kary jest warunkowe przedterminowe zwolnienie, które choć ciągle pod

pewnymi warunkami, to pozwala skazanemu na wcześniejsze opuszczenie zakładu karnego w przypadku kary pozbawienia wolności. Obie więc instytucje mają na celu poprawę sytuacji skazanego. Skoro tak, ich współwystępowanie nie powinno skutkować jej pogorszeniem. A do tego zmierza interpretacja art. 85 § 2 k.k. i art. 82 § 1 k.k. sugerowana w apelacji. Skoro M. G. (1) bez wątpliwości wykazał swoją postawą, zachowaniem podczas i po popełnieniu przestępstw – w tym także w czasie odbywania kary – że jego właściwości i warunki osobiste uzasadniają przekonanie, że na wolności będzie stosował się do nałożonych obowiązków i przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa (wymogi warunkowego przedterminowego zwolnienia z art. 77 § 1 k.k.), to za całkowicie

niezasadne należy
uznać stanowisko,
że tak pozytywna
postawa,
wyróżniająca go
na tle innych
skazanych, może
skutkować
pogorszeniem jego
sytuacji na tle
innych przestępców
– zwłaszcza tych,
którzy nie podjęli
takiego (bądź
żadnego) wysiłku
resocjalizacyjnego.
Nie można bowiem
zapominać, że w
przeciwieństwie do
warunkowego
przedterminowego
zwolnienia,
instytucja wyroku
łączego nie stawia
skazanym żadnych
warunków
wstępnych, nie
wymaga od nich
jakiegokolwiek
wysiłku w celu
skorygowania swego
zachowania, nie
różnicuje ich też
ze względu na
charakter
popelnionych
przestępstw. Za
zupełnie nielogiczne
należy uznać
założenie, że skazany
który wskutek
przede wszystkim
własnych wysiłków
i dążenia do
poprawy uzyskuje
szansę na dalsze
funkcjonowanie w
warunkach
wolnościowych,
może być

traktowany gorzej niż nie wyrażający żadnego zainteresowania resocjalizacją przestępcy nie rokujący żadnej poprawy. A podążanie za interpretacją przedstawioną przez prokuratora do takich właśnie wniosków prowadzi. Pozbawia bowiem M. G. (1) szans na połączenie orzeczonych wobec niego kar tylko dlatego, że podjął wysiłek w celu resocjalizacji i wysiłek ten został doceniony przez udzielenie mu warunkowego przedterminowego zwolnienia, które skutkuje nie odbywaniem kary pozbawienia wolności, co ma według apelującego oznaczać nie podleganie kary wykonaniu w ogóle. Takie wyniki wykładni art. 85 § 2 k.k. nie mogą się ostać w świetle przywołanych wyżej argumentów i są nie do zaakceptowania w całym procesie wykładni. W związku z tym, także jedyny zarzut apelacji należy uznać za niezasadny, a wyrok wydany przez Sąd

Okręgowy za prawidłowy.			
Wniosek			
wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ze względu na wykazaną powyżej niezasadność postawionego zarzutu oraz nie wystąpienie w sprawie okoliczności branych przez Sąd Odwoławczy pod uwagę z urzędu, nie było żadnych podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia ani do umorzenia postępowania.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.	-----	-----	-----

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
-----	-----	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
całość wyroku		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Ze względu na bezzasadność apelacji i brak okoliczności nakazujących dokonanie uchylecia bądź zmiany orzeczenia z urzędu – zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwięzłe o powodach zmiany			

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	Zgodnie z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., ze względu na nieuwzględnienie środka		

	odwoławczego wniesionego wyłącznie przez oskarżyciela publicznego, wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana